

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών ύπηρεσίας και υπό του Ολοκλήρου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έσωτερικού : Έτησια δρ. 8,—
Έξαμήνιος 4,50
Τριμήνιος 2,50

Έξωτερικού : Έτησια φρ. 10,—
Έξαμήνιος 5,50
Τριμήνιος 3,—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εβριπίδου άρ. 38, παρά τῷ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος Έν Αθήναις, 1 Νοεμβρίου 1914 Έτος 36ον.—Άριθ. 48

Ο Φάων εύχαριστέ τον Ηρώα του 1913 που έδωσε τόνομα του εις το γατάκι του, ώστε τώρα να είμπορη να λέγη : «Ο Φάων άπέθανε—ζήτω ο Φάων!»

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα Ψευδώνυμα : Κυματοβόλος Ποσειδών, α. (Κ. Σ.) Έδωγής Πυρολάου, α. (Ι. Ν.) Γλυκεία Αγορσία, α. (Π. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλάξουν : Τά Αθάνατα 1821—1912 (0) με Νοσταλγοδασ Χιωτοπούλου, Τέλλον Άγραυ, Διδυμάτων, Τσούχραν, Φοδούλαν.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της : Δαφνοστεφή Βασιλέα (έληφθησαν: Έστειλα.) Κ. Γ. Διαμ. (σε συγγαίρω δια τον προδιδασκόν, καθώς και τον αδελφόν σου.) Δοξασμένον Ρήνον (φαντάζομαι την γράν σου που έπέστρεψε εις το σπίτι. ύστερ' έλαβα. εύχαριστώ πολύ: δέν άμφιβάλω ότι θα ενεργήσης δραστηριώς: ο περί ού έρωτες σπουδαίει εδώ) Ροδόδαφνην (χαριτωμένο το γραμματάκι σου!) Τρολλήν Νεράϊδαν (Έστειλα.) Ναυτάκι της Λέσβου (δέν πειράζει: η βραδυτής εινε δικαιολογημένη) Ηρώα του 1913 (εις τον όποτον το οκταεπίδον φύλλον έφάνη γλυκύτερον και από το άσπρο φουμί της Φοδούλας.) Ανόρθωσιν (έπειτα από τόσα ταξείδια, δέν πειράζει: στείλε τάς λύσεις το γρηγορότερον και γράφε μου) Αμαζόνα του Εύξεινου (τόμον, Έστειλα: τι να γίνει! άφού δέν ύπάρχη τρόπος άποστολής γοημάτων. άργότερα...) Υπόδουλον Έλληνίδα κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 20ην Οκτωβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 28ης Δεκεμβρίου.

- 494. Λεξιγίριος**
Στοιχείον, γράμμα κ' άνθη
Θά εξαφανισθούν
Μέσα εις κανούς και φλόγας.
Άπλώς έν έννοθούν.
Έστάλη υπό του Κυκλαίνου
- 495. Συλλαβόγριος**
Το πρώτόν μου εινε πρόθεσις.
Άνωνωμία κοινή το δεύτερόν μου.
Άπλούν φωνήεν το τρίτον μου.
Και Κράτος ισχυρόν το σύνολόν μου.
Έστάλη υπό του Βέτο
- 496. Στοιχειοτομόγριος**
Όρος ειμαι: έλληνικόν
Άν μου βγάλης το άρχικόν
Κ εις το τέλος με τονισής.
Παρειυθς θα σχηματίσης
Χώρας κάτοικον γνωστόν.
Έστάλη υπό Μαρίας Βογιατζή
- 497. Συλλαβικός Ρόμβος**
- * = Έπιφώνημα.
 - ** = Άγγελιον.
 - *** = Θάλασσα της Εύρώπης.
 - **** = Δέν έχει τιμήν.
 - *
 - *
 - Το ημισυ του κήπου.
- (Κάθε άστειρίσκος εινε μία συλλαβή.)
Έστάλη υπό του Φάωνος.
- 498. Γρίφος**
πώς	πώς	ργον
πώς	πώς	ργον
πώς	πώς	ργον
πώς	πώς	ργον
πώς	πώς	ργον
πώς	πώς	ργον
πώς	πώς	ργον
πώς	πώς	ργον
- Έστάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δώρον Δραχηδών 3 έως 52,50

Οι έγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί εις την «Διαπλάσι» δια το 1915 πρό της 1ης Δεκεμβρίου ε. ε., καθώς και οι άναυούντες πρό της 1ης Δεκεμβρίου ε. ε., την συνδρομήν των δια το 1915, έχουν το προνόμιον νάγοράσων τους τόμους της «Διαπλάσεως» των ετών 1899 έως 1905, όλους μαζί η χωριστά ένα έκαστον, τιμώνμενον άρχικώς δραχ. 7, αντί δρ. 4 μόνον (και χρεώσθουν αντί δραχ. 7), τους δε τόμους των ετών 1906 έως 1914, όλους μαζί η χωριστά ένα έκαστον, τιμώνμενον άρχικώς δραχ. 8, αντί δρ. 4,50 μόνον (και χρεώσθ. αντί δρ. 7,50)

Αι άνω τιμαί εινε δια τους παραλαμβόντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς πρέπει να προσθέτουν δια ταχυδρομικά τέλη εκάστου τόμου λεπτά 50 οί έν τῷ Έσωτερικῷ και δρ. 1 οί έν τῷ Έξωτερικῷ.

Τά πρός τοῦτο διατιθέμενα αντίτυπα εινε 50 εκάστου τόμου, δηλαδή τόμοι έν δλω 800, τους όποιους θάγοράσων όσοι προλάβουν να έπωληθηδούν τοῦ προνομίου πριν εξαντληθούν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 44ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 329)

ΑΘΗΝΩΝ : Άνδρ. Α. Γαλανόπουλος, Έμμ. Μ. Φλωράκης, (42) Κ. Δ. Έλευθερουδάκης, Νέρον, Γεωργ. Α. Μάρκου, Γεωργ. Ά. Κογκάνης, Άσον, Α. Χαρομάννης, Γ. Α. Μαρίντοπουλος, Τσίγρετος. ΑΡΓΟΥΣ : Βρ. Χρ. Αύγδας, Άγησ. Χρ. Αύγδας. ΒΟΛΟΥ : Άργίνη Κ. Λυκαρδοπούλου. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Γ. Διαπλάσις. ΚΑΛΑΜΩΝ : Στυλ. Α. Κοσμικαλίτης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Χαρ. Σ. Πατσός, Αικατερίνη Δημ. Φίλιππα, Δημ. Γεωρ. Δεσούλας. ΠΑΤΡΩΝ : Πατριών Ναυτοπούλου, Κάμα Π. Παπαγιαννοπούλου, Μαντίνα Π. Παπαγιαννοπούλου. ΣΥΡΟΥ : Γ. Κ. Πολίτης, Ι. Θ. Μητράραης. ΧΙΟΥ : Νικ. Κ. Κογκάλης, Α. Μ. Πυθίος, Γεωργ. Σταμ. Λεριώτης, Ίωαν. Σταμ. Λεριώτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύδόντων την λύσιν τα όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωσία και έκλήρωθη ο έν Κελάμαις ΣΥΡΙΑΝΟΣ Α. ΚΑΡΜΠΑΛΙΩΤΗΣ ο όποιος ενεργήρη δια τρεις μήνας από της Νοεμβρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Καθηγητής της Γαλλικής διδάσκων εις το Λέοντεον Λύκειον των Freres Maristes και διαθέτων ώρα, ζητεί παραδόσεις: Μέθοδος εΰθετα (methode directe) και άποτελεσματική. Πληροφορίαί παρά τη «Διαπλάσι».

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατά τα προκηρυχθέντα, την 16 Οκτωβρίου το πρώτ' έτέθησαν εις την Κληρωσία οι άριθμοί 1 έως 2667, οι άντιστοιχούντες προς τους άριθμούς των άποδείξεων πληρωμής, τάς όποιας έλαβον οι πληρωσάντες μέχρι της στιγμής εκείνης συνδρομήν έτησίαν, έννεαμήνον, έξάμηνον η τρίμηνον, έντος της όποιας συμπεριλαμβάνεται η 15 Οκτωβρίου 1914. Έκλήρωθησαν δε κατά σειράν οι εξής 50 άριθμοί :

- 1445, εκέρδιαν έν ώρολόγιον της τάξης, 310, 1856, εκέρδιαν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχηδών 40 και Έκλογήν του.
- 2033, 1107, 264, εκέρδιαν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχηδών 25 κατ' έκλογήν του.
- 600, 87, 1901, 2388, εκέρδιαν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχηδών 15 κατ' έκλογήν του.
- 2175, 2395, 102, 950, 1945, εκέρδιαν έκαστος άνά μίαν έτησίαν συνδρομήν Διαπλάσεως του προσεχούς έτους.
- 197, 2248, 1390, 13, 1550, εκέρδιαν έκαστος άνά έν αντίτυπον του «Άγγέλου της Άγάπης».
- 497, 1990, 1011, 2327, 837, 2456, 684, 1712, 1203, 885, εκέρδιαν έκαστος άνά ένα τόμον Διαπλάσεως της Β' Περιόδου εκ των τιμωμένων φρ. 3,50.
- 281, 2156, 576, 2108, 1044, 62, 1721, 1344, 920, 1453, 1774, 2213, 729, 2642, 1408, 1476, 2511, 1152, 1969, 635, εκέρδιαν έκαστος άνά ένα τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου εκ των τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ των δώρων πρός μέν τους κατόχους του πρώτου και των τεσσαράκοντα τελευταίων άριθμών θά γίνει μαζί με το 48ον φύλλον της προσεχούς έδομάδος, γωρίς να δικαιούται τις να ζητήρη αντικατάστασιν του υπό της τύχης άπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' άλλου, ούτε ίσως ούτε κατωτέρας αξίας. Πρός δε τους κατόχους των άριθμών, οι όποιοι εκέρδιαν τόμους κατ' έκλογήν των, απηρθησαν επίσημον έπιστολήν, παρακαλούντες αὐτούς να μάς όρίσουν ποιους τόμους επιθυμούν να λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1915

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1915 θα γίνει την πρώτην έδομάδα του προσεχούς Δεκεμβρίου, και θα λάβουν μέρος εις αὐτήν όλοι όσοι θα έχουν πληρώσει έτησίαν η έξάμηνον συνδρομήν δια το 1915 μέχρι της 30 Νοεμβρίου ε. ε. το βραδύτερον. Ο κληρωθόμενος, εις μόνος, θα κερδίση μίαν Μετοχήν Λαχειοφόρον της Έθνικής Τραπέζης της Ελλάδος, αξίας δρ. 100, μ' έλπίδα κέρδους δρ. 50.000.

Εις το διάστημα του έτους 1915 θα γίνουν άλλαι τέσσαρες Κληρώσεις δώρων, αξίας 1000 έν δλω δραχηδών, εις έκάστην των όποιων θα συμμετέχουν οι εγκαίρως προπληρώνοντες την συνδρομήν των δια το 1915. Τά δώρα, δια τους 50 κερδίζοντας άριθμούς εις έκάστην των τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θα εινε όμοια με τά της άνωτέρω Τετάρτης Κληρώσεως του 1914.

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 336)

«Έπίσκεψις στής δυο μετά τα μεσάνυχτα; Αυτό εινε παράξενο!» έσυλλογίσθη ο Έρβελίν.

Κρυπτόμενος όπισω από τα δένδρα, έπλησίασε, δια να ιδη καλύτερα, όσον τῷ επέτρεπεν η φρόνησις. Η όμίχλη όμως τον ημπόδιζε. Έξαφνα έλαμψεν ένα φώς: Ο όδηγός, ο όποιος ειχε μείνει εις το αυτοκίνητον, άναθεν ένα σιγάρο.

Άλλα και πάλιν ο Έρβελίν δέν ειδε τίποτε, διότι ο καπιότης ειχε το πρόσωπον έντελώς σκεπασμένον με την προσωπίδα του σωφέρ, που άποτελεΐται από κουκούλαν και πελώρια ματογυαλία.

«Α, α! έπιθύρσειν ο άστυνομικός: αυτό μου φαίνεται άκόμη πιό περίεργο. Άν μπορούσα να πάρω τον άριθμό αὐτοῦ του άμαξιού, ίσως θα μάθαινα αύριο πολύ ενδιαφέροντα πράγματα!»

Δέν άργησε πολύ να εύρη τρόπον δια να ικανοποιήση την περιέργειάν του. Έσήκωσε την κουκούλαν του επανωφορίου του και έπροχώρησε κατ' εϋθειαν εις το άμάξι, κρατών δύο τηλεγραφήματα, τά όποια ειχε πάντοτε, δια κάθε ένδεχόμενον, εις τον σάκκον του.

— Καλησπέρα, φιλαράκο μου, ειπε με βραχνήν φωνήν εις τον σωφέρ: μου κάνεις μιά χάρι; Έχασα τά γυαλιά μου κ' έχω να δώσω δύο τηλεγραφήματα: το ένα, μου φαίνεται, για την όδον Περγολέζε: το άλλο για την όδον Σποντινί. Δέν βλέπω να τά διαβάσω. Δέν βλέπω να τά διαβάσω. Μου λές, σε παρακαλώ, μην κοπιάσω άδικα, ποιό εινε για

τον ένα δρόμο και ποιό για τον άλλο; Ο σωφέρ δέν απεκρίθη. Έβγαλε τα χονδρά του γάντια για νάνάψη ένα σιπίρτο, έπήρε τά δύο τηλεγραφήματα (*) και τά έπλησίασε στα γυαλιά του. Έπειτα τά έπέστρεψεν εις τον ψευδοδιανομέα, το έν κατόπιν του άλλου, λέγων άπλώς: — Αυτό, Σποντινί: αυτό, Περγολέζε. Δίνε του τώρα! καληνύκτα!

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλου, σελ. 336.

«Δύο άνθρωποι παρουσιάσθησαν εις την καγγελόθυραν...» (Σελ. 341, στ. γ')

— Ευχαριστώ, φιλαράκο! απεκρίθη ο ψευδοδιανομέας, φυλάττων προσεχικώς τά δύο τηλεγραφήματα εις τον σάκκον του. Εις μάτην όμως προσεπάθησε να πάρη τον άριθμόν του αυτοκινήτου. Εις την θέσιν του ύπρχε μόνον μία μουντζούρα. Τον ειχαν ούσση.

Έφυγε γρηγορά προς την όδον Περγολέζε: άλλ' από εκεί έπέστρεψε πάλιν εις την λεωφόρον του Δάσους κ' εκρύφηθ' όπισω από τα δένδρα, εις την πρώτην του σκοπιάν.

Έμεινεν εκεί, τούρτουρίζων από το κρύο και κατασκοπεύων, μίαν ώρα. Εις τάς τρεις, ένα φώς έλαμψεν εις τον κήπον και δύο άνθρωποι παρουσιάσθησαν εις την καγγελόθυραν. Ο ένας ειχεν όλον του το πρόσωπον σκεπασμένον, όπως ο σωφέρ, και ήτο τυλιγμένος με μίαν μακράν γούναν. Άνέθη εις το αυτοκίνητον, το όποιον έφυγεν όλοταχώς. Ο άλλος έπέστρεψεν εις το μέγαρον με το φώς.

Ο Έρβελίν εκίνησε δια το σπίτι του, τρίβων τά χέρια. «Άν δέν άπατώμαι, έσυλλογίζετο, να μιά νυκτερινή επίσκεψις που μάς έπιφυλάσσει εκπλήξεις! Άύριο πρέπει να μάθω ποιά εινε αὐτά τά τρία μυστηριώδη ύποκείμενα».

Το άλλο πρωί, ο Έρβελίν, συνοδευόμενος υπό του Κράμπ, εισήλθεν εις το γραφείον του κ. Βερτιγιόν, διευθυντοῦ της άνωθρωπομετρικής ύπηρεσίας εις την Άστυνομίαν.

— Άγαπητέ μου διευθυντά, τῷ ειπεν ο κ. Κράμπ, ιδού δύο τηλεγραφήματα που φέρουν άποτυπώματα δακτύλων. Ένδιαφερόμεθα πολύ να μάθωμεν την προελευσί των. Ο κ. Διευθυντής της Άστυνομίας σάς παρακαλεΐ πολύ να εξετάσετε το γρηγορότερον αὐτά τά άποτυ-

πώματα και να ιδήτε αν είμπορη να εξακριβωθή εις ποίον ανήκουν, με την βοήθειαν των αρχείων σας.

Ο κ. Βερτιγιόν επέφερε προσεκτικά τα δύο τηλεγραφήματα και είπε :

— Αγαπητέ μου κύριε Κράμπ, θα εξετασθούν. Αλλά χρειάζεται καιρός. Δεν θα είμπορέσω να πληροφορήσω τον κ. Διευθυντήν παρά μετά δύο ημέρας.

Μετά δύο ημέρας, ο κ. Λαρόζ έλαβε το ακόλουθον σημείωμα :

«Τα δακτυλικά αποτυπώματα τα παρατηρηθέντα επί των δύο τηλεγραφημάτων, ανήκουν, μερικά, εις ένα λωποδύτην της συμμορίας Πλόκ, τον επιλεγόμενον Δαίλαπα» (*).

— Νά το ! ανέκραξεν ο κ. Λαρόζ. Ο Έρβελίν την έκαμε πάλι τη δουλειά του σα μαστοργης. Φωνάξτε του να έλθη εδώ, αγαπητέ μου Κράμπ.

Ο κλητήρ, ο οποίος εστάλη να φωνάξη τον Έρβελίν, επανήλθε μετ' ολίγον δια να αναγγείλη εις τον κ. Διευθυντήν, ότι ο αστυνομικός είχεν αναγνωρήσει με αυτοκίνητον εις τας ένδεκα και είχεν ειδοποιήσει ότι θα επέστρεφε το απόγευμα, εις τας τέσσαρας.

— Έφυγε με αυτοκίνητο ; είπεν ο κ. Λαρόζ. Ακολουθεί κάποια ίχνη πάλιν και θα ετοιμάξη κανένα καινούργιο κόλπο. Κράμπ, μόλις γυρίσει, σάς παρακαλώ να μου τον στείλετε.

Εις τας τέσσαρας, όταν ο Έρβελίν εισήλθεν εις το γραφείον του κ. Διευθυντού της Δημοσίας Ασφαλείας, ήτον αληθινά συγκινημένος.

— Κύριε Διευθυντά, είπε, έρχομαι από μίαν έρευναν, που μ'ας απέκαλυψε πράγματα φοβερά !

— Έλα μαζί μου εις το γραφείον του κ. Διευθυντού της Αστυνομίας, είπεν ο κ. Κράμπ. Σ'ε περιμένει δια να του πής τί έμαθες.

Μετ' ολίγον εισήλθον και οι δύο εις το γραφείον του κ. Λαρόζ.

— Λοιπόν, Έρβελίν ; ήρχισε να λέγη ο προϊστάμενος εραντάζοντας, ότι την περασμένη νύκτα, είχες μπροστά σου τον Δαίλαπα ; Αυτό του κακούργου τα δακτυλικά αποτυπώματα ανεκάλυψεν ο κ. Βερτιγιόν επάνω εις τα τηλεγραφήματα.

— Δεν το ήξευρα, κύριε Διευθυντά, αλλ' από μ'ας ώρας ήμου βέβαιος. Έλαβα πληροφορίας περί του προσώπου που κατοικεί εις την οδόν Λαλό και που εδέχθη απόψε μίαν επίσκεψιν, ίσως τον Πλόκ τον ίδιον !

(* Έπειτα συνέχισα).

(*) Ός γνωστόν, η ανθρωπομετρική υπηρεσία της Αστυνομίας, φωτογραφεί κάθε συλλαμβανόμενον κακούργον, τον μετράει δι' ειδικού μηχανήματος και λαμβάνει αποτυπώματα των δακτύλων του. Δια του τελευταίου τούτου μέσου, προπάντων, τον αναγνωρίζει κατόπιν υπό πάσαν μεταμόρφωσιν και μεταμόρφωσιν. Διότι, κάθε άτομον έχει ιδιαίτερα δακτυλικά αποτυπώματα, τα οποία δεν αλλάζουν ποτε.—Σ. τ. Μ.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΞΥΛΗΣ ΣΗΡΗΣΕΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Υπερήφανος δια τας περιποιήσεις που του έκαμναν, ο Λουλού έφθασε να νομίζη τον έαυτον του αληθινόν ήρωα και συχνα έλεγεν εις τον Τζούλην με κάποιον προστατευτικόν ύφος :

— Βλέπεις λοιπόν, κύριε, τί ώρατα που τα καταφέρνω κ' εγώ ;

Και δεν έπαυε να τώ διηγείται τί και τί έκαμε, δια να κατορθώση να φέρη εις τον κυβερνήτην του «Γαλιλαίου» την επιστολήν, η οποία έσωσε τους Γάλλους τους κλεισμένους εις το Προξενείον.

— Σύμφωνοι ! απαντούσε ο σπουδαστής μικρέ μου Λουλού, είσαι ένας ήρωας. Αλλά έχεις ακόμη να κάμης κ' άλλους άλλους :

«Βλέπεις, τί ώρατα που τα καταφέρνω κ' εγώ ;...» (Σελ. 342, στ. β')

πρέπει τώρα να βρής τον μπαμπά σου και τη μαμμά σου. Ο καλός σου φίλος, ο στρατηγός, δεν θα σου αρνηθή την συνδρομή του.

— Βεβαιότατα ! είπεν ο Λουλού, ο στρατηγός μου υπεσχέθη ότι, μόλις μωρέρω, θα μου δώση μια καλή συνοδεία, για να πάω να βρω τους γονείς μου.

— Φθάνει μόνον να μάθης που είναι ! απεκρίθη σκεπτικώς ο Τζούλης.

Η ζωή του στρατοπέδου ήτο πολύ τακτική. Το πρωί, συνήθως ήσαν, οι στρατιώται κατεγίνοντο εις τα έργα των. Εις τας δέκα ήτο το πρόγευμα, το όποιον ο Λουλού και ο Τζούλης έπαιρναν μαζί με τους αξιωματικούς. Έπειτα, κατά το μεσημέρι, ήρχιζεν εκείνο που οι μικροί μας φίλοι ονόμαζαν διασκεδάσιον : αι μάχαι, αι μικροσυμπλοκαί.

Τα τηλεβόλα της «Δόξης», τα όποια ήρχιζαν αυτήν την ώραν να βροντούν, έδιδαν το σύνθημα. Συγγράνως έφθαναν εις

το στρατόπεδον άνιχνευταί, άγγέλλοντας ότι έφάνησαν εις τα ύψώματα ίππεις μαροκινοί.

Τότε άρπαζαν όλοι τα όπλα και τους έκυνηγοούσαν.

Ο Λουλού και ο Τζούλης είχον την άδεια να λαμβάνουν μέρος εις τας μικράς αυτας εξόδους, όχι και τόσον επικινδύνους, αρκετάς όμως δια να τοίς δίδουν μίαν ιδέαν του πολέμου. Τους είχαν δώση από μίαν μικράν καραμπιναν του ίππικου και ούτως ώπλισμένοι, ήκολούθουν σχεδόν καθ' εκάστην το στρατεύμα εις την άδραν του.

«Η άδεια του στρατηγού.

Όταν, την ήμέραν εκείνην, ο Λουλού και ο Τζούλης έπήγαν κατά τς συνήθεις εις την σκηνήν του στρατηγού, δια να μάθουν νέα, ένας αξιωματικός, εξεργόμενος εκείνην την στιγμήν, τους έφώναξε φιλικώς :

— Παιδιά ! σήμερα έχει σπουδαία !

— Τί, υπολοχαγέ μου ; ήρώτησεν ο σπουδαστής.

— Ο στρατηγός διέταξε, για το απόγευμα, μιαν μεγάλη αναγνώρισι στο Ταντέρτ, όπου, καθώς φαίνεται, υπάρχουν Γάλλοι αιχμάλωτοι των Μαροκινών. Θα πάμε να τους ελευθερώσουμε !

— Μπράβο ! έφώναξε ο Λουλού, θα διασκεδάσουμε !

— Αν, έννοείται, ο στρατηγός μ'ας δίνη την άδειαν νακολουθήσουμε και μετς,

προσέθεσεν ο Τζούλης.

Ο μικρός Ρισανέλ ύψωσε τους ώμους.

— Είσαι ανόητος, είπε, δεν ξέρεις, ότι ο στρατηγός δεν μου αρνείται τίποτε ; άμα λοιπόν του το ζήτησω, θα μου το επιτρέψη.

Την στιγμήν εκείνην ο στρατηγός Δρύδ, έν μεγάλη στολή, εξήρχετο από την σκηνήν του, ακολουθούμενος από όλον του το έπιτελείον. Ο Λουλού, χωρίς να τας χάση καθόλου, έπροχώρησε και, χαιρετήσας στρατιωτικώς, ήρώτησεν άπνευσταί :

— Στρατηγέ μου, μ'ας δίδετε την άδεια, του Τζούλη κ' έμένα, νακολουθήσουμε το στρατό που φεύγει σήμερα για το Ταντέρτ ; Οι αξιωματικοί, και αυτός ο στρατηγός, μετά βίας έκρατούσαν τα γέλια.

— Μ'α ξέρεις, μικρέ μου, τί θα κάμουν εκεί ; ήρώτησεν ο Δρύδ, τραβών ελαφρά το αυτί του Λουλού.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου, απεκρίθη ο μικρός, θα ελευθερώσουν εκεί κάτω Γάλλους αιχμαλώτους.

— Διάβολε ! αυτός τας ξέρει όλα !

Ο Τζούλης έν τώ μεταξύ είχε πλησιάζη. Ο Λουλού εξήκολούθησε :

— Ω, στρατηγέ μου, σ'ας παρακαλώ πολύ... δώστε μας την άδεια να πάμε και μετς. Είναι τόσο διασκεδαστικό νακούρη κανείς τας τουφέκια, να βλέπη τάλογα να τρέχουν, να είναι τελοσπάντων στον πόλεμο !

— Όστε συ δεν φοβάσαι ; ήρώτησεν ο στρατηγός μειδιών.

— Νά φοβηθώ ; απεκρίθη ο Λουλού. Πώς μπορεί κανείς να φοβάται μαζί με Γάλλους στρατιώταις ;

Η απάντησις αυτή κατέκτησεν όλον το έπιτελείον.

— Στρατηγέ μου, είπε τότε ένας ήλικιωμένος λοχαγός, Ρενάρ ονόματι, ο όποιος είχε κερδίση όλους τους βαθμούς του εις την Αρρικήν αναλαμβάνω το παιδί και, αν θέλετε να μου το εμπιστευθήτε, σ'ας υπόσχομαι να μη πάθη το παραμικρό.

— Πολύ καλά λοιπόν, είπεν ο στρατηγός. Ρενάρ, σου εμπιστεύομαι τας δύο παιδιά. Δεξίτέ τους, αφού επιμένουν να το ίδουν, πως φέρονται οι Γάλλοι στρατιώται άπέναντι του έχθρου.

Το στρατόπεδον του Ταντέρτ.

Περιχαρείς οι δύο μικροί Παρισιοί επέστρεψαν εις την σκηνήν των, δια να φορέσουν την στολήν της έκστρατείας και να πάρουν της καραμπίνες των.

Όλοι οι στρατιώται ετοιμάζοντο με χαράν δι' αυτήν την έκστρατείαν, σπουδαιότεραν άπ' όλας όσας είχαν κάμη ως σήμερα.

Την μίαν μετά το μεσημέρι εξεκίνησε το πρώτον σύνταγμα, αποτελούμενον από πεζικόν, πυροβολικόν και ίππικόν, με προσκόπους Σπαγγήδες.

Ο Λουλού και ο Τζούλης ήσαν εις το κέντρον του λόχου του πεζικου, όπισω από το άλογον του λοχαγού Ρενάρ.

Χωρίς έμπόδιον, χωρίς αντίστασιν, έφθασαν εις το αγροκήπιον Αλθαρέζ, εις απόστασιν δυτώ χιλιομέτρων από τους στρατοπέδου.

Ο Λουλού ήτο απογοητευμένος που δεν έρριψεν ούτε μίαν τουφεκιάν.

— Δεν θα γίνη λοιπόν μάχη ; έρωτούσε τον αξιωματικόν. Ούτα έχθρος φαίνεται, ούτε τουφέκι πέφτει...

— Υπομονή, μικρέ μου ! απεκρίθη ο αξιωματικός. Έκουράστηκες ;

— Όχι, λοχαγέ μου.

Παρά τας διαμαρτυρίας του Λουλού, ο αρχηγός διέταξε ναναιάσουν τους δύο μικρούς Παρισιούς εις έν άμαξι του πυροβολικου, και η πορεία εξήκολούθησε.

Το βράδυ, εις τας πέντε, έφθασαν εις τας κορυφάς των λόφων, οι όποιοι δεσπόζουν της κοιλάδος. Έκειθεν, εις το βέθος, έφάνη το περίφημον στρατόπεδον του Ταντέρτ, του όποιου διεκρίνοντο καθαρών-

τατα αι σκηναί και αι καλαμπόλεκτοι καλύδαι.

Εστάθησαν εκεί και άμέσως αι πυροβολαρχαί ήρχισαν να βάλουν κατά του έχθρου.

Μετ' ολίγας στιγμάς, όπισθεν του λόφου έφάνη στήλη μαύρου καπνου, δηλούσα πυρκαϊάν, και όλον το πεζικόν ώρμησε προς τας έμπρός.

Ο Λουλού και ο Τζούλης, εις το άμαξι που τους έσυρεν, έστενοχωρούντο δια την άπραξίαν των.

— Μ'α επιτέλους, έφώναζεν ο Λουλού όρθιος, με την άχρηστην καραμπιναν εις το χέρι, που είναι αυτοί οι Μαροκινοί ; Δεν βλέπω κανένα... Όραία μάχη !

Ηρωότερος ο Τζούλης ήρκιστο να βλέπη, με τας λορριών που του είχε δανείσει, ένας αξιωματικός του πυροβολικου.

«Μ'ας δίνετε την άδεια, του Τζούλη και μένα, νακολουθήσουμε το στρατό ;» (Σελ. 342, στ. γ')

Ο Λουλού είχε δικαίον να λέγη ότι οι Μαροκινοί δεν έφαινοντο. Καταληθόντες υπό των Γάλλων αβιφιδιώς, δεν εδοκίμασαν ναμυνηθούν, αλλ' έπράπησαν εις φυγήν, αποκοιμίζοντες εκ του στρατοπέδου των ό,τι ήμπορούσε να σωθη.

Μόνον οι ίππεις, δισχιλιοί περίπου, επεχείρησαν έφοδον κατά του γαλλικου πυροβολικου, αλλ' και αυτοί απεκρούσθησαν και ήκολούθησαν εις την φυγήν τους άλλους.

Τότε ο γαλλικός στρατός εισήλθε θριαμβευτικώς εις το εγκαταλειφθέν στρατόπεδον, το όποιον άποτελείτο από εξασίας περίπου σκηνας, στημένες πλησίον ενός ξηρού βάλτου.

Έν τώ μεταξύ το ίππικόν κατεδίωκε τους φυγάδας και κατελάμβανε τους περίξ του στρατοπέδου λόφους.

Ητο νίκη, αλλ' άνωφελής, διότι, αν έκυρίευσαν σκηνας, δεν συνέλαβον όμως και κανένα αιχμάλωτον.

Ο λοχαγός Ρενάρ περιεφέρετο θυμωμένος εις τους δρομίσκους τους σχηματισμένους από τας σκηνας, κ' έθαζε τους στρατιώταις να τας ανατρέπουν, με την έλπίδα νανακαλύψη κανένα Μαροκινόν... Αλλά τίποτε. Το στρατόπεδον ήτο έρημον.

Ο Λουλού και ο Τζούλης ήκολούθουν τον αρχηγόν, χωρίς να τολμούν να τώ όμιλήσουν, διότι έφαινετο πολύ στενοχωρημένος. Περιεργάζοντο μόνον το έχθρικόν αυτό στρατόπεδον, με τας καραμπίνας εις τας χείρας, έτοιμοι να πυροβολήσουν, διότι τους είχαν είπη, ότι με τους Μαροκινούς, έπρεπε να είναι πάντοτε προσεκτικοί...

Ούτως έφθασαν εις μίαν σκηνήν, μεγαλύτεραν από τας άλλας, προ της όποιας είδαν κιβώτια και φιάλας άραδιασμένας εις ένα τραπέζι.

— Μπ'α ! μπ'α ! έκαμεν ο αρχηγός έκπληκτος. Τί είναι αυτά ;

Και δείχνων τας κιβώτια με το άφρον του μαστιγίου του, προσέθεσε :

— Μην είναι εδώ το Έδωδιμοπωλείον των κ.κ. Μαροκινών ;

Πραγματικώς, δύο-τρια κιβώτια, ανατραπέντα υπό των στρατιωτών, εύρέθησαν γεμάτα μπισκότα, σοκολάτες και άλλα διάφορα εδωδιμα.

— Περιέργον ! έλεγεν ο αξιωματικός, δείχνων αυτας τας προμηθείας. Ποτέ μου δεν έπίστευα, ότι οι Μαροκινοί θα ήσαν τόσο πολιτισμένοι ! Είναι η πρώτη φορά που βλέπω εδω-πέρα, τόσο μακριά από κάθε πόλι, τέτοια πράγματα.

Richard... Maroc !

Επιρώνημα εκπλήξεως, εξελθών συγκρόνως από το στόμα του Λουλού και του Τζούλη, δίσκοψε τας παρατηρήσεις αυτας του αρχηγού.

Πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι η εκπλήξις των ήτο δικαία, διότι επί ενός των κιβωτιών εκείνων με τας εδωδιμα, είχον αναγνώση την περίφημον περιγραφην : Richard, Maroc !

— Τί πάθατε, παιδιά ; ήρώτησεν ο λοχαγός, βλέπων τας εξαρτισμένα πρόσωπα των μικρών έθελοντών του.

— Λοχαγέ !.. κύριε Λοχαγέ !.. έφώναζεν ο Λουλού, διαβάστε εκεί !.. Είναι μιαν κάσσα του μπαμπά... κ' η άλλη το ίδιο... κ' η άλλη παρα-κάτω το ίδιο...

Από την σκηνήν, την όποιαν ο αξιωματικός ώνώμασεν εδωδιμοπωλείον, οι στρατιώται εξήκολούθουν τώντι να βγάλουν κιβώτια, φέροντα την ετικέταν του κ. Ρισανέλ.

Όπως όλον το γαλλικόν στρατόπεδον, και ο λοχαγός Ρενάρ έγνώριζε την ιστορίαν των δύο μικρών Παρισινών ήξευρεν έπομένως ότι ο πατέρας του Λουλού είχε συλληφθη αιχμάλωτος από τους Μαροκινούς, και τας πολυάριθμα αυτα κιβώτια, με το όνομα του μεγάλου έμποροβιομηχανου, τώ έκαμαν έντύπωσιν. Δεν ήθέλησεν έν τού-

τοίς να ἐκφράσῃ τὴν ὑποψίαν ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὸν γόνυ του, ἀλλὰ διέταξε μόνον τοὺς στρατιώτας νὰ ἐρευγήσουν προσεκτικώτερα τὴν σκηνὴν καὶ τὴν περιοχὴν τῆς.

Ἡ ἐρευνα αὕτη ἐστῆθη ὑπὸ ἀνεπίστου ἐπιτυχίας, Διότι ἕνας λοχίας, ἐπιστρέψας μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἀρχηγόν :

«Μπα! μπα!... τ' εἶν' αὐτά ;» (Σελ. 343, στ. γ')

— Λοχαγέ μου, βρήκαμε δύο Γάλλους, ἕναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα. Οἱ Μαροκίνοι τοὺς εἶχαν δέσει καὶ τοὺς εἶχαν ρίψῃ 'ς ἕνα ὑπόγειο, ἐδῶ κοντά, καμμία ἑκατοστὴ μέτρα....

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσπευσε νὰκολουθήσῃ τὸν λοχίαν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, χαίρων διότι ἡ ἐκστρατεία δὲν ἐπήγγαινε χαμένη, ἀφοῦ ἔσωζε δύο συμπατριώτας.

Ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης, οἱ ὅποιοι δὲν ἄφιναν ἀπὸ κοντὰ τὸν λοχαγὸν Ρενάρ, τὸν συνώδευσαν καὶ τώρα, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσιν καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀνακαλυφθέντας ἐπιτέλους Γάλλους αἰχμαλώτους.

Εἰσηλθόν ὅλοι, ἀκολουθοῦντες τὸν λοχίαν, εἰς ἕνα οἰκίσκον, καμωμένον ἀπὸ σανίδια καὶ κλαδιά. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τῆς καλύβης, ὑπῆρχε μιὰ καταπακτή, διὰ τῆς ὁποίας καθήρχοντο εἰς μικρὸν ὑπόγειον, σκαμμένον εἰς τὴν ἄμμοον. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν τρύπαν, ὁ λοχίας εἶχε ἀνακαλύψῃ τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Μαροκινῶν.

Δύο στρατιῶται ἐπεφορτίσθησαν νῆανσῶρον τοὺς δυστυχεῖς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τάφρον, ὅπου τοὺς εἶχαν κλεισθῆ ζωντανούς καὶ ὅπου, εὐτυχῶς, δὲν εἶχον ἀποθάνῃ ἀκόμη.

Μετὰ προσπάθειαν ὀλίγων λεπτῶν, ἀνεσῆρθη ἀπὸ τὸ ὑπόγειον τὸ σῶμα μιᾶς γυναικὸς φημιμένης, δεμένης, ἡμιλιποθύμου, —καὶ ἀμέσως ἀνήγγειλεν εἰς τὴν καλύβην κραυγὴ σπαρακτικὴ :

— Μαμμά!... μαμμά!... Ὁ Λουλοῦ ἐρρίφθη κλαίων, ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὸ σῶμα : Ἦτο ἡ κυρία Ρισανέλ.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, οἱ στρατιῶται ἀνέβασαν εἰς τὸ φῶς καὶ ἐκάθησαν εἰς ἕνα κιβώτιον τὸν κ. Ρισανέλ, ζωντανὸν ἀκόμη, ἀλλ' ἀφρίζοντ' ἀπὸ λύσαν.

— Ὁ μπαμπᾶς ! Εἶνε ὁ μπαμπᾶς ! Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ θεὰ τοῦ υἱοῦ των ὑπῆρξε διὰ τοὺς γονεῖς τὸ καλλίτερον ἀναληπτικόν.

Ὁ στρατιωτικὸς ἰατρός, ὁ ὁποῖος προσελήθη ἀμέσως, διὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς αἰχμαλώτους, ἐσπρωξε τὸν μικρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ τῷ εἶπε :

— Φίλησέ τους, παιδί μου, ἀγκάλιασέ τους σφικτά. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γίνουιν καλά.

— Μὰ κ' ἐγὼ τί ἄλλο κάνω; ἀπεκρίθη ὁ Λουλοῦ.

Πραγματικῶς, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρισανέλ συνήλθον ἐντὸς ὀλίγου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐνωμένοι !

Τί εὐτυχὴ καὶ ὠραία ζωὴν ἐπένοῦσαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρισανέλ, ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης, ἐνωθέντες ἐπὶ τέλους εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, μετὰ τόσας περιπετείας, μεταξὺ τῶν καλῶν καὶ ἀνδρείων ἐκείνων στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐξησφάλισαν τῶρα τὴν ἐλευθερίαν !

Χωρὶς καμμίαν ἀνησυχίαν, χωρὶς κανένα φόβον ἐνέδρας, ἀρπαγῆς, προδοσίας, ἠμποροῦσαν νὰπολαμβάνου τὴν χαρὰν τῆς εὐτυχούς των ἐνώσεως.

Ὁ στρατηγὸς Δρὺδ εἶχε ἐπεκτείνῃ κ' ἐπὶ τῶν γονέων τὴν προστασίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν περιέβαλλεν ὡς τῶρα τὸν Λουλοῦ μόνον. Τοῖς παρεχώρησε μιαν σκηνὴν εὐρύχωρον, ἐπιπλωμένην ὅσον τελειότερα ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ τρεῖς στρατιῶτας διὰ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τοὺς περιποιῶνται.

Ὁ ἀνάπηρος εἶχε ἀνάγκην καὶ ἰατρικῆς περιθαλψέως. Ὁ στρατιωτικὸς ἰατρός ἐπεφορτίσθη νὰ τὸν ἐπισκέπτεται, αἱ δὲ κυρία τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἶχον ἐγκαταστήσῃ ἐν νοσοκομείῳ εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀνέλαβον τὴν κυρίαν Ρισανέλ, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία εἶχε κλονισθῆ ἐπίσης ἐκ τῶν τελευταίων περιπετειῶν.

Διήρχοντο τὰς ἡμέρας των εἰς τὴν σκηνὴν τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία, στημένη εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὠραίους ἐκείνους κήπους ποῦ περι-

βάλλουν τὴν Καζαμπλάνναν, ἀπέτελε κατοικίαν ἀνετον, δροσερὰν καὶ εὐχάριστον.

Ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης διηγῆθησαν διὰ μακρῶν τὰς περιπετείας των, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τὸν κ. Ρισανέλ.

Φαντάζεσθε μὲ ποίαν συγκίνησιν, μὲ ποίαν ὑπερηφάνειαν, μὲ ποῖον θαυμασμόν ἤκουσαν οἱ δυστυχισμένοι ἐκείναι γονεῖς τὴν διήγησιν τῆς διὰ τοῦ ἀλεξιπτωτοῦ φυγῆς, τῆς διαμονῆς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἄθλων ποῦ ἐξετέλεσεν ὁ Τζούλης, ἕως νὰ κατορθώσῃ νὰ φύγου ἀπὸ τὸ παλάτι μὲ τὸν μικρὸν σιδηρόδρομον.

Ἄλλ' ἡ πατρικὴ καὶ μητρικὴ ὑπερηφάνεια ἐξήφθη προπάντων, ὅταν ὁ Λουλοῦ τοῖς ἐξιστόρησε τὴν δρᾶσίν του εἰς τὴν Καζαμπλάνναν καὶ τὸν σπουδαῖον ρόλον ποῦ διεδραμάτισε κατὰ τὴν στάσιν, αὐτὸς γενόμενος ἡ αἰτία τῆς ἀποστολῆς τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων εἰς τὸ Μαρόκον.

Ὁ μικρὸς ἐξῆρε τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας κατώρθωσε νὰ ὑπερικήσῃ, — καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μόνος του, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Τζούλη, — διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ μέχρι τέλους τὴν δυσχερῆ ἀποστολὴν ποῦ τοῦ ἀνέθεσαν.

Διὰ τοῦτο ὁ Ρισανέλ, ἐνθουσιασθεὶς μὲ τὸ θάρρος τοῦ μονογενοῦς του, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τὸν ἐμελε πλέον διὰ τὰ δυστυχήματα ποῦ τῷ συνέβησαν, ἀφοῦ αὐτὰ ἐγένον ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ ἑκτακτα προτερήματα τοῦ ἀγαπημένου του, Λουλοῦ. Πρὸ τῶν κατορθωμάτων τοῦ μικροῦ

«Οἱ στρατιῶται ἀνέβασαν εἰς τὸ φῶς τὸν κ. Ρισανέλ...» (Σελ. 344, στ. β')

Ρισανέλ, τὰ κατορθώματα τοῦ Τζούλη ἐξηφανίζοντο τελείως. Οἱ ἐξαίρετοι αὐτοὶ γονεῖς, μὲ τὴν αὐταπάτην ἐκείνην τὴν προσιδιάζουσαν εἰς ὅλους τοὺς μπαμπάδες καὶ εἰς ὅλας τῆς μαμμάδες τοῦ κόσμου, εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὰ παιδιὰ των, ἐφθασαν νὰποδιδῶν εἰς μόνον τὸν Λουλοῦ ὁλόκληρον τὴν ἐπιτυχίαν!

(Ἐπειτα συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΡΕΙΣ ἐλοκλήρους μῆνας ἔχω νὰ σᾶς γράψω. Καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τὰς 2 Αὐγούστου, ποῦ εἶνε ἡ ἡμερομηνία τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς. Πόσα συνέβησαν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, διὰ πόσα ἠμποροῦσαμε νὰ συνομιλήσωμεν μ' ἐνδιαφέρον καὶ μὲ ὠφελίαν ! Ἀλλὰ, δυστυχῶς, τρεῖς μῆνας ἡ Διάπλασις ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἐκδίδεται τετρασελίδος.

Ἐπεσε, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ἐπάνω τῆς ἡ μαύρη σκιά τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἐμισοσκέπασεν. Ὅπως ὅταν γίνεται ἐκλειψίς. Καὶ ἀντὶ τῆς πανσελήνου ποῦ σᾶς ἐφώτιζε, δὲν εἶχατε παρὰ ἕνα μωσοφέγγαρο. Ἄλλ' ἄρκετὰ διήρξετε καὶ αὐτὴ ἡ φάσις. Χωρὶς νὰ παύσῃ ὁ πόλεμος, — ποῦ νὰ παύσῃ! — ἡ ἀγάπη τῶν φίλων τῆς, ἐκδηλωθεῖσα ἐμπράκτως, μὲ ἀνανέωσιν συνδρομῆς, μὲ ξεσπάθωμα, μὲ προμήθειαν παλαιῶν τῶμων, κατώρθωσε νὰπομακρύνῃ τὴν μαύρην σκιάν. Κ' ἡ Διάπλασις εὐρέθη εἰς θέσιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν συνήθη τῆς ὀκτασελίδου ἐκδοσίν, ἐγὼ δέ, — τί χαρὰ ! — νὰ ἐξακολουθήσω τὴν διακόπεισάν ἐπιστολογραφίαν. Θὰ πῆτε: δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος νέας διακοπῆς; μόνον τὸ ταμεῖον τῆς Διαπλάσεως ἔπρεπε νὰ ἐνισχυθῇ, τῶρα ποῦ τῆς ἔλειψαν οἱ πόροι τοῦ Ἔσω-τερικοῦ, καὶ ὅχι νὰ ἐξασφαλίσθῃ ἡ ἀπαιτουμένη προμήθεια χαρτοῦ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην; Μὲ ἄλλους λόγους, ὅταν θὰ ἔχωμεν λεπτὰ νὰγοράζωμεν, θὰ ὑπάρχῃ ὀρεκτόν χαρτὶ διὰ τὴν ὀκτασελίδου ἐκδοσίν ;

Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐγγυηθῇ δι' αὐτὸ μὲ τὸ κεφάλι του. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰσέβῃ, τί θὰ γίνῃ αὐτῶν... Τώρα ἀκόμη εἰμποροῦμεν νὰ φέρνωμεν χαρτί, καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται διὰ τὴν ἐκδοσίν τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἢ τὴν Ἀμερικὴν. Ἄλλ' ἂν αὐτῶν περιπλαθῇ καὶ ἡ Ἑλλάς εἰς τὸν φοβερὸν αὐτὸν πόλεμον; Ἄν γίνῃ μιὰ γενικὴ ἐπιστρατεύσις, —καὶ δὲν περᾶν σχεδὸν ἡμέρας χωρὶς νὰναγγέλλεται ὡς βεβαία καὶ πάλιν νὰ διαψεύδεται, —καὶ φύγου ὅλοι οἱ ἐργάται τοῦ τυπογραφείου, τοῦ τζιγγογραφείου, τοῦ γραφείου, καὶ σταματήσῃ ἡ περιορισθῇ κάθε ἐργασία; Ἡ Διάπλασις δὲν θάναγκασθῇ τότε πάλιν νὰ ἐλαττώσῃ τὰς σελίδας τῆς ἡ καὶ νὰ παύσῃ ἐπὶ τινὰ καιρὸν; Ἄλλ' ὅχι! Πρὸς τὸ παρὸν ὑπάρχουν

μεγάλαι ἐλπίδες, ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἐπιστρατευθῇ. Ἐπειτα, καὶ πόλεμος ἂν γίνῃ, πάντα ἐλπίζομεν νὰ τὰ καταφέρωμεν. Ἀρκεῖ νὰ εἶνε πόλεμος εὐτυχῆς, νικηφόρος, διὰ τὸν ὅποιον δὰ εἰμποροῦμεν νὰ εἰμεθα βέβαιοι. Δὲν ἐνθυμεῖσθε καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, μὲ τοὺς δύο πολέμους; Ἡ Διάπλασις ἐξηκολούθησε τὴν ἐκδοσίν τῆς τακτικώτατα. Χάρις εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Στόλου μας, ὅλοι οἱ θαλάσσιοι δρόμοι ἦσαν ἀνοικτοί. Καὶ εἰς τὰ τυπογραφεῖα εἶχαν μείνῃ ἀρκετὰ... γερωντάκια, τὰ ὅποια ἐργάζοντο μὲ ζήλον νεανικόν. Ἀλλὰ καὶ παιδιὰ, νέοι, ποῦ δὲν εἶχαν ἀκόμη στρατιωτικὴν ὑποχρέωσιν. Μόνον ἀργότερα, τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπεργίας τῶν τυπογράφων, ἡ Διάπλασις, μὴ ἔχουσα τυπογραφεῖον, ἠναγκάσθη ὀλίγον νὰ σταματήσῃ. Ἄλλ' ὁ πόλεμος δὲν ἐπηρεάσε διόλου τὴν ἐκδοσίν τῆς. Ἐτοί καὶ τώρα, καὶ ἂν γίνῃ τίποτε, εἰμπορεῖ νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ἐνενηνταεγγεὰ τοῖς ἐκατόν, ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπικοινωνοῦμεν τακτικὰ, καθ' ἑβδομάδα.

Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι μὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους, μὲ τὴν μερικὴν ἐκλειψίν, μὲ τὴν ἀβεβαιότητα περὶ τοῦ μέλλοντος, μὲ τὰς «περιπετείας» τελευσιάντων, ἡ Διαπλασις σᾶς ἔγεινε ἀκόμη προσφιλεστέρα, ἀκόμη πολυτιμότερα. Φυσικά! ἀγαπᾷ κανεὶς περισσότερον ἐκεῖνο ποῦ φοβᾶται, ποῦ κινδυνεύει, ποῦ λαχταρᾷ μὴ τὸ χάσῃ. Ἴσως καὶ τὴν μητέρα ποῦ μᾶς ἐγέννησεν, ἂν ἤξεύραμεν ὅτι εἶνε ἀθάνατη, αἰωνία, ὅτι δὲν φοβᾶται ἀπὸ τίποτε, θὰ τὴν ἀγαπούσαμεν ὀλιγώτερον ἢ, τοῦλάχιστον, δὲν θὰ ἐτρέμαμεν τόσον δι' αὐτήν... Κεθημερινῶς ἡ Διάπλασις μοῦ δείχνει ἐπιστολάς φίλων τῆς, παλαιῶν καὶ νέων, εἰς τὰς ὁποίας βλέπω ἐκφράσεις ἀγάπης, λατρείας, ποῦ δὲν ἐβλεπα ἄλλοτε τόσον θερμάς. Ἀλλὰ καὶ τὴν Διάπλασιν τὴν βλέπω τώρα συγκινημένην καὶ τρυφερὰν πρὸς τὰ ἀγαπητὰ τῆς παιδιὰ, ὅσον —εἰμπορῶ νὰ εἶπω, —δὲν ἦτο ἄλλοτε, τὰς ἡμέρας τῆς ἀκρας ἀσφαλείας καὶ εὐτυχίας... Ὁ κίνδυνος, βλέπετε, συνέσφιξε ἀκόμη περισσότερον τοὺς δεσμούς ποῦ ἐνώνου τὴν μεγάλην αὐτὴν Μητέρα μὲ τὰ πολυάριθμα παιδιὰ τῆς. Καὶ ἴδου πῶς ἀπὸ ἕν καλὸν προέκυψε τὸ καλόν, πῶς μέσα εἰς τὴν δυστυχίαν τοῦ πολέμου ἐγεννήθη μιὰ εὐτυχία. Ὑπάρχουν τῶντι εὐτυχέστεροι ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ ἀγαπῶνται δυνατὰ, ἀληθινὰ; Ὅπου εἶνε ἀγάπη, τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ λείψῃ. Ἡ ἀγάπη τὰνακληρώνη ὅλα. Πῶς ἐξῆλθεν ἡ Διάπλασις ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἐρρίψεν ὁ πόλεμος μὲ τοὺς διωγμούς καὶ τοὺς αποκλεισμούς; διὰ τῆς ἀγάπης τῶν φίλων τῆς. Καὶ εἰς τί βασιζέται διὰ νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι, καὶ ἂν συμβῇ ὅτι-δήποτε, δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τίποτε; Εἰς τὴν ἀγάπην τῶν φίλων τῆς!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ, ΤΟΥ ΣΜΑΤ'ΑΣ

ΟΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΙ

Πόσον ἀξιοὶ οἴκτου εἶνε οἱ μεμψιμοῖροι, οἱ οὐδέποτε εὐχαριστημένοι, οἱ εὐρίσκοντες ὅτι τὰ πάντα βαδίζουιν κακῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν θέλοντες νὰ πράξουιν πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων. Συνήθως δ' ἐκεῖνοι, ὅσοι περισσότερον μεμψιμοῖροῦν, εἶνε οἱ ὀλιγώτερον ἐργαζόμενοι χάριν τῆς κοινωνίας. καὶ οἱ ὀλιγώτερον χρησιμεύοντες εἰς αὐτήν. Οἱ χειρότεροι τροχοί, λέγει ἡ παροιμία, εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι τρίξουν.

Ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα δύσκολον, ἀνήσυχον, ὑποπτόν, ὁ κυριεὺς διαρκῶς ἀπὸ μερίμνας ἀνευ λόγου, ὑποκατάγει μόνος του τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του. Πόσοι ἄνδρες καὶ πόσοι γυναῖκες λαμβάνουιν ἀπέναντι τῶν ἄλλων στάσιν ἀκαθοχοίρου, τόσον ὥστε δὲν τολμᾷ τις νὰ τοὺς πλησιάσῃ ἀπὸ φόβον μὴ κεντηθῇ! Τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις ἐκ προσομιῶν διὰ τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια ἐνδέχεται νὰ ἐπέλθουιν, δὲν εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τὰ ὑπερικήσῃ. Ἐὰν φέρωμεν φορτίον προτοῦ ἀκόμη μᾶς ἐπιβληθῇ, τὸ βῆρος του ταχέως θὰ μᾶς καταβάλλῃ.

Ὅταν ἔλθῃ ἡ δυστυχία, τότε χρεωστοῦμεν νὰ τὴν δεχθῶμεν γενναίως, ἔχοντες βοηθὸν τὴν πεποιθήσιν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν ἐλπίδα. Τὸ ἔσχατον καὶ συγχρόνως τὸ μεγαλειότερον τῶν ἀγαθῶν εἶνε ἡ ἐλπίς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Παίγνιον

Ἐσάλη ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας

Table with 5 columns (TA, ΣΑ, ΡΑΕ, ΔΩΝ, ΩΣ) and 3 rows of letters.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ πτηνῶν.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσάλη ἀπὸ τοῦ Νέσωνος

Je ne suis pas ce que je suis ; car, si j'étais ce que je suis, je ne serais pas ce que je suis.—Qui suis-je ?

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις —ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλαδιου, —συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 46ου φύλλου

α') Ποιοῦ φίλον ὅστις ἄριστος. — β') A la guerre comme à la guerre.

de τον Ο-δηγόν του ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομ-τού, Κεφ. Β

Η ΔΑΦΝΗ ΜΟΥ

Στο βάθος του κήπου μας, εφύτρωσε μια δάφνη. Πώς; δέν το ξέρω... ερώτησα τον κηπουρό και μου είπε πως δεν ξέρει...

Με πολλή αγάπη την περιποιούμαι την δάφνη μου. Πηγαίνω όρες και την κοιτάζω... επειδή είναι κοντά στη συκιά...

Και να τί λέω της δαφνούλας μου σαν κάθομαι μονάχη κοντά της: «Μεγάλωνε, δάφνη, μεγάλωνε! γιατί τώρα δάφνες για να στεφάνω μέταπλα νικητών...»

Βαλκανική Συμμαχία

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΟΦΙΚΑΡΑΣ

Περπατούσαμεν ένα ωραίο δειλινο με την γιαγιά μου κοντά στην άλυκη. Τα πετραδάκια, ο λεπτός άμμος κι η χάνορας τρίζουσε...

Εξαφνα γύρισα περίεργος. Είδα την γιαγιά μου να κάνη τον σταυρό της ψιθυρίζοντας: «Αη Γεώργη μου, πιστεύω στο θαύμα σου...»

«Τότε που ζούσε στην γη ο Αη Γεώργης—μεγάλη η χάρη του!—βριακότανε σ' αυτά εδώ τα μέρη...

καβαλλάρης απ' εκεί. Και σαν τόλμησε το ζουσιό να βάλη χέρι επάνω του...

Και ξανασταυροκοπήθηκε... Πανελλήνιος Πόθος

ΚΑΤΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Ο ήλιος τον ορίζοντα άγγίζει Κι' απλώνονται στη γη η σκιές μεγάλες...

Κυττάζω τα δόλωεκα πτερά του, Που ρυθμικά με χέρι άνοιγκλειούσε...

Τάγερη, που φυσούσε δλη μέρα Και φούσκωνε των πλοίων τα πανιά...

Πώς σείονται βαρεμένα τα κλωνιά. Σε λίγο 'στο σκοτάδι θα χαθούνε, Κύτταε' τα, 'Ηλιε, σ' αποχαιρετούνε!...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Το τελευταίο τριαντάφυλλο του καλοκαιριού άνθει μόνο του, ολομόναχο. Όλοι οι άγαπημένοι του σύντροφοι...

Αφου οι άγαπημένοι σου κοιμούνται, πήγαινε και συ να κοιμηθής! Γιαυτό κι' εγώ, νά!...

Τελευταίο τριαντάφυλλο του καλοκαιριού! Έτσι κι' εγώ μπορεί να σάκωλονθώ μια φορά...

Ποιος μπορεί τότε να μείνη έτσι μονάχος στον κόσμο, τελευταίο τριαντάφυλλο του καλοκαιριού;

Ναύαρχος Μιαούλης

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

Είνε μεσανύκτα. Όλοι κοιμούνται. Παντού ησυχία. Η οσλήνη φωτίζει...

Αντίγου διαγράφεται η σκοτεινή σιλουέτα της Χάλκης, που λάμπει πάνω της το τρεμοσβόλον φώς...

Αίφνης άκούεται μια διαπεραστική φωνή πετσίμου. Άμέσως απ' την γειτονιά...

Καθισμένη εμπρός στο παράθυρο, όρεμβάζω και σκέπτομαι...

Ρεύμα του Βοσπόρου

ΣΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ήλθα, γαλάζια θάλασσα, να χαιρετήσω πάλι, το κύμα σου, τ' άγέρι, τον φλοιδό σου...

Ήλθα, γαλάζια θάλασσα, πάλι να χαιρετήσω, έκείνα που ποθώ. και νάναπνεύσω ελεύθερα...

Σχοινοστάλιτος Χίος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπαμπάς:— Βλέπεις, Νίκο; από πατέρα λούστορο και τί παιδί έγεινε!

Ο Νίκος:— Τι να σου κάνω, άς είχα κι' εγώ πατέρα λούστορο...

Ο Διδάσκαλος:— Διατί, Παύλο, ο άπόστολος Άνδρέας λέγεται πρωτόκλητος;

Ο Παύλος:— Διότι τα λόγοντα εις άς εινε της πρώτης κλίσεως.

Ο Τοτός κλαίει δυνατά για να του δώσουν γλυκό.

Εξαφνα παύει και λέγει στον άδελφόν του:— Νίκο, κλάψε και συ μια στιγμή ως να ξεκουρασθής.

Εστάλη υπό του Δελφίνου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 147ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α΄ ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1915

1.—Είς τον Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται να λάθουν μέρος διαφοράν μόνον όσοι έχουν ψευδάκιον διά τόν 1915, επί πληρωμή...

2.—Εκαστος των διαγωνιζομένων όφείλει να στείλη από μίαν Συλλογήν Πνευματικόν Άσκήσεων...

3.—Κάτωθεν της τελευταίας Πνευματικής Άσκήσεως, μετά την λέξιν Τέλος, ό διαγωνιζόμενος όφείλει να γράψη την εξής «Διαβεβαίωσιν»...

4.—Όταν ή Διάπλασις σχηματίζει βασίμιον δνύμιον, ότι μία συλλογή, (και άσκησις ή άποστολεύς...

5.—Εφ' όσον θά δημοσιεύονται—από 1ης προσεχούς Δεκεμβρίου, —άι έγκριθήσονται Πνευματικά Άσκήσεις...

Αί καταγγελλία, έξελεγχόμεναι και άποδεικνυόμεναι...

6.—Η συλλογή πρέπει να εινε όσω το δυνατόν πλήρης...

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης Άσκήσεως, εις τό περιθώριον...

8.—Όσοι εκ των διαγωνιζομένων λησμονήσων ή παραλείψων σκοπίμως...

9.—Αί Άσκήσεις πρέπει να εινε πολύ καθαρογραμμείαι...

10.—Αί συλλογίαι, επιγραφόμεναι «Πνευματικά Άσκήσεις...

11.—Κατά τό διάστημα της Α΄ Εξαμηνίας του 1915...

Οί λοιποί όροι εινε οι αυτοί με τους όρους πάντων των μεγάλων Διαγωνισμών...

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ του τρέχοντος 147ου Διαγωνισμού...

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι έχοντες ήδη έτοιμους Συλλογίαι...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 οδός Εφραίμων την 27ην Οκτωβρίου 1914.

ΣΗΜΕΡΟΝ τό φύλλον έχει και Άθηναϊκήν Έπιστολήν...

Είρηθλομεν και εις τον τελευταίον μας μήνα. Διότι...

Βέβαια. Μαιμουδιότα, άφου έμεινες πέντε ημέρες...

Εύχομαι, Φάον, να μου γράψης πολλή γρήγορα...

Η Ποθητή Δόξα, από τό Δίβεροπουλ, μου στέλλει...

Table with 4 cells: JOF, FRE, FRE, NCH

Καθώς και όριζοντίως, βλέπετε, αναγινοσονται...

Η Ηοσιώη Σάμος ευχαριστεί πολύ τον Φάον...

Την έπαθε ο καιμένος ο Στρατηλάτης των Έλλήνων!

Ποτέ δεν θά λησμονήσω, Νικητά, ότι διά των ενεργειών σου...

Μυστηριώδης Σταμπούλ, να καμής ακόμη πέντε...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθ' μουδ' νανταλλάξουν...

Η Διάπλασις άποσάξεται τους φίλους της: Γενναίωμον Στρατηλάτην...

Εύχομαι, Φάον, να μου γράψης πολλή γρήγορα...

Η Ποθητή Δόξα, από τό Δίβεροπουλ, μου στέλλει...

Καθώς και όριζοντίως, βλέπετε, αναγινοσονται...

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 27ην Οκτωβρίου...

